

EMMA LORDOVÁ

Dej tomu šanci

COO
BOO

Dej tomu šanci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emma Lordová

Dej tomu šanci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EMMA LORDOVÁ

Dej tomu šanci

COO
BOO

Přeložila Anežka Dudková

WHEN YOU GET THE CHANCE

Copyright © 2021 by Emma Lord

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group. All rights reserved.

Cover © Barbora Žižková, 2023

Translation © Anežka Dudková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-687-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-690-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-691-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-689-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Všem divadelním mimoňům.

DĚKUJU. A TEĎ NA MÍSTĚ!

Kapitola první

Stihnu si přečíst jenom „Vážená Millie Priceová, s radostí Vám oznamujeme, že“ a pak se mi přemírou emocí zatmí před očima, jako by to do mě napálila duha a odhodila mě do řeky třpytek. Prásknu telefonem na nejbližší stůl a vyskočím na nohy.

„Už je to tady,“ vyrazím ze sebe.

„Nemůže to být někde jinde?“

Na mou obranu: já fakt zapomněla, že jsem v knihovně. Ale snad mě omlouvá i to, že Olivera Yanga by moje přítomnost štvála ve kterékoli místnosti na téhle škole, a dost možná i ve všech dimenzích posmrtného života.

No jasně, teď do mě zabodává ten svůj Patentovaný Podmračený Pohled asistenta režie, který před mými zraky postupně uzrával od chvíle, kdy jsme v prváku jeden druhého začali nebetyčně štvát. Původně byl mnohem nápadnější – zachmuřené čelo a sevřené rty a spalující úmysly. Během těch tří let se z něj stalo spíš chladné zakabonění, asi že na plnou verzi je Oliver až moc nad věcí, nebo možná proto, že si navzájem lezeme na zbytečky nervů tak často, že to prostě nestojí za námahu.

Vezmu si z kopírky noty a ladně se přesunu k jeho stolu. Překypuju takovým nadšením, že mi ho nedokáže zkazit ani on a ten jeho nemožně pohledný obličej.

„Písemky už jsou napsaný,“ prohlásím a zabodnu prst do jeho otevřené učebnice fyziky.

Přitáhne si ji k sobě, abych na ni nedosáhla. „Mám náhradní termín. Musel jsem se účastnit všech konkurzů.“

Normálně by se mnou tolik slov neztratil, ale v hlase mu zaznívá varovný podtón – připomínka, že bude spolurozhodovat o obsazení a je jediné v mém zájmu, abych ho už neotravovala. Jenže poslední tři roky otravoval on mě, takže mi připadá fér ho ještě párkrát popíchnout, když můj divadelní osud s konečnou platností přestal spočívat v jeho rukách. Některé role, do nichž mě vedoucí našeho dramátáku za ty roky obsadila, nejspíš nesouvisely ani tak s tím, že vypadám, jako bych z oka vypadla „MĚŠŤANOVÍ č. 7“, ale spíš s Oliverovou nevraživostí vůči mé maličkosti.

„To já už jsem s písemkama skončila,“ pochlubím se mu a posadím se na okraj jeho stolu.

„Juchů,“ prohlásí nepohnutě a ani nezvedne hlavu.

„A taky s touhle školou.“

„Kéž by.“

Hodím si vlasy přes rameno a moc dobře si při tom uvědomuju, že zasvištění mých kudrlin je stejně pádná odpověď, jako kdybych něco řekla. Jenže Oliver se na mě nedívá, místo toho zavře učebnici fyziky a nape si ji do batohu. Zamíří pryč a já rychle seskočím ze stolu.

„To se mě jako ani nezeptáš proč?“

Oliver si povzdechne. „Něco mi říká, že mi to stejně povíš, ať chci, nebo ne.“

Našpulím sevřené rty. No jo, vážně bych touhle novinou neměla plýtvat zrovna na Olivera – zrovna na někoho, kdo tak rád předstírá, že jsem vzduch. Jenže právě teď jsem dost „rozmilíjená“, jak tomu říká moje teta Heather, když je všeho tak *moc*, až mám pocit, že snad prasknu, jestli nenajdu způ-

sob, jak si ulevit. A bohužel pro Olivera je poslední školní den a on je jediný člověk v bezprostředním okolí.

„No tak fajn, tak já ti to neřeknu,“ rozhodnu se.

Oliver se otočí k východu ze školy. „To snad ne,“ prohlásí monotónně.

Následuju ho ven na chodník, odkud se chystá přejít na druhou stranu ulice k přírodovědnému křídlu školy. Aby bylo jasno, já ho fakt nechci mít pořád na očích, jenže lézt Oliverovi na nervy je moje milovaná kratochvíle. A jestli je tohle opravdu naposledy, co ho vidím, chci zanechat dojem. Chci, aby za pět let zvedl hlavu k broadwayskému poutači s mým obličejem a na mysli mu vytanula moje poslední slova předtím, než moje temperamentní hříva a Heatheriny staré devadesátkové džíny s vysokým pasem odkráčely do West Village a nadobro zmizely z jeho života. Chci, aby si pamatoval, jak jsem –

„*Millie!*“

Oliver mě čapne za loket a strhne mě zpátky přesně ve chvíli, kdy kolem prosvíští taxík, dost blízko na to, abych trapně nahlas vyjekla, což bych jako rodilá Newyorčanka fakt neměla. A jako by té trapnosti nebylo dost, stojím teď tak, že se Oliverovi tisknu na hrud'. Ba co hůř, když otevřu oči, zjistím, že jsem mu zabořila obličej přímo do krku.

Oba od sebe o krok couvneme. Tváře mu zahoří stejným plamenem, který cítím i ve svých.

„Na co myslíš, do háje?“ rozčiluje se.

Můj mozek se zrovna snaží vytěsnit jeho pevný bicák a vůni jeho šamponu, aby zvládl naformulovat patřičnou odpověď.

„Díky,“ zamumlám a založím si ruce na prsou, aby nebylo vidět, jak se třesu.

Oliver tam chvíli jenom stojí a přešlapuje z nohy na nohu. „No tak fajn,“ ustoupí. „Z čeho Její Veličenstvo tak vyšiluje?“

A rázem se panika ohledně pomíjivé smrtelnosti – a pro jednou i to, že jsem mu výslovně řekla, aby mě neoslovoval „Její Veličenstvo“ a spoustou dalších nelichotivých přezdívek – skoro vytratí. „Dostala jsem se na Madisonovu muzikálovou přípravku,“ vyhrknu tak nahlas, že se nedaleko sedící hejno holubů vznese do vzduchu. „Na částečný stýpko. Nastupuju tam příští pololetí do čtvrtáku, takže si budu moct dodělat střední a zároveň začít sbírat kredity na vejšku.“

Ne že bych čekala, že mi pogruluje. Zatím největší pochvaly jsem se od něj dočkala, když jsem ve druháku zaslechla, jak naši vedoucí říká: „Nikdo jiný to vysoký géčko asi nevyzpívá.“ Ale stejně jsem očekávala něco víc, než že jenom nakloní hlavu na stranu a řekne: „Chm.“

„Chm?“ zopakuju. „To už ti závěrečný písemky fakt vypálily poslední mozkovou buňku?“

„Ne,“ oduší. „To zvládly ty třpytivý disko kalhoty, který jsi na sobě měla na konkurzu, když jsi zpívala ‚Super Trouper‘.“

„Musela jsem si to pojistit,“ řeknu mu. „Donna, nebo nic.“

„Nebudeme dělat *Mamma Miu*,“ povzdychne si tenhle měšíc už zhruba po osmnácté.

Oliver je vázaný slibem mlčenlivosti ohledně hry, kterou škola vybrala na podzimní představení, ale já mám svoje zdroje. Jmenovitě to, že si paní učitelka Cookeová na chodbách broukala ‚Money, Money, Money‘ až příliš často, než aby to byl jen důsledek toho, jak špatně jsou učitelé ve veřejném školství placení. A taky že inscenace *Mamma Mii* na Broadwayi příští týden končí, což znamená, že práva budou konečně zase k mání, tři dlouhé roky poté, co Oliver rozprášil moje sny ohledně toho, že bychom ji mohli uvést my.

V prváku jsme totiž na poslední chvíli přišli o práva na něco jiného, co jsme měli v plánu. A jako někdo, kdo má vynikající vkus na hudbu i na lacláče, jsem místo toho navrhla *Mamma*

Miu. Přes polovinu členů dramataku se mi povedlo zlanřit na svou stranu, ale než jsem stihla říct třeba jen ‚Voulez-Vous‘, Oliver paní učitelku Cookeovou přesvědčil, že na to nemáme „prostředky“, a umluvil ji, že ještě rok počkáme.

Jak jinak, přesně za onen rok oznámili revival na Broadwayi a naše naděje, že bychom snad mohli získat práva, vylétly z okna spolu s posledními zbytečky strpení, které jsem měla pro Oliverovo vměšování do mých plánů.

„Prostě tě jenom žere, že někoho budeš muset instruovat, aby na mě při ‚The Winner Takes It All‘ namířil reflektor.“

„To si tak věříš, že dostaneš hlavní roli?“

Povytáhnu obočí. Dokonce i přes pikle, které proti mně Oliver kuje, oba dobře víme, že není možná, abych nebyla jedna z kandidátek na hlavní roli. Když pomínu svou občasnou domýšlivost, u nás na škole nikdo nezpívá líp než já.

Nebo teda asi nezpíval. Protože já odsud mizím.

„Nepotřebuju si věřit. Dokážu uzpívat tři oktávy.“ Nakrčím nos. „A stejně už na tom nezáleží.“

Oliver zavrtí hlavou a vyrazí ze sebe něco, co může, ale taky nemusí být uchechtnutí.

„Co je k smíchu?“

Zastaví se těsně před vchodem a přejede mě očima – džíny, květinové martensky, vlastnoručně ušřížený crop top. Bezchybně upravená obočí, třeshňově rudý balzám na rty a přepečlivě natočené kudrliny. Mám takové pravidlo, že nikdy nevycházím z domu, dokud nevypadám a necítím se jako rocková hvězda, protože to první, co jsem se o New Yorku naučila, ještě dřív než jsem zcela pochopila, co znamená být Newyorčankou, bylo, že to tu chodí jinak než všude jinde. Že tu panuje nepřetržitá naděje, ve vzduchu se neustále vznáší zvláštní náboj, jako by se mohlo stát cokoli. Jako by váš osud v jednom kuse čekal hned za rohem. A až na ten svůj natrefím já, v žádném případě

se u toho nehodlám nechat přistihnout ve stejných černých legínách a bílých teniskách, co mají všichni ostatní.

Jenže Oliver si při pohledu na mě rozhodně necení toho, jak moc mám čuch na osud, protože když se očima setkám s jeho pohledem, vidím akorát náznak úšklebku.

„Ále, jenom myslím na to, kolik toho na dramaťáku zvládneme, když teď budeme mít klid a pokoj.“

Otráveně rozhodím ruce. Od samého začátku to byl ztracený případ. „Tak na neviděnou, Oliver.“

Netváří se přesvědčeně, ale i tak mi odpoví: „Kéž by.“

Dopřeju mu poslední slovo, cítím se totiž velkoryse. Moje budoucnost se koneckonců zrovna dala do pohybu, zatímco ta jeho tvrdne tady v zákulisí, kde bude ještě celý další rok nahánět rekvizity a nachytávat kuliséky při hulení v trámové pod střechou. Já se zatím budu stýkat s budoucími broadwayskými hvězdami a vzdělávat se v tom, co jednou fakticky využiju, a ano, teď narážím na zbytečné rovnice s několika neznámými a další matematické perly.

Zmizí vevnitř a o půl vteřiny později už se ženu pryč. Uznávám, sprintovat na konci června, když by si na okolním betonu mohl nějaký influencer z instáče uvařit celou jednu porci pozdní snídaně, není zrovna nejchytřejší rozhodnutí, ale nedokážu si pomoci. Už jsem dočista rozmilíjená. Urazím ty čtyři bloky k našemu bytu a vyběhnu do čtvrtého patra, schoďdy беру po dvou a zastavím se až u Teddyho dveří naproti přes chodbu. Zabuším na ně.

„Co je?“

Chodí na nóbl soukromou školu, takže má prázdniny už od minulého týdne. Docela určitě sedí na gauči a pojídá zhruba tak bambiliontou miskou čokokuliček zalitých ledovou kávou, kteréžto zvěrstvo si může dovolit jedině syn dvou nesmírně zaneprázdněných oceňovaných neurochirurgů.

„Je to tady!“ zakřičím škvírou ve dveřích.

Z bytu se ozvou zvuky naznačující, že se Teddy zvedá ze směšně obří pohovky svých rodičů. „Co přesně?“

„No tamto!“ vyhrknu a obrátím se k našim dveřím. Vklíním pod ně botu a dlaní nadzvednu kliku, takže se otevrou, aniž bych musela odemykat – tátu a tetu tímhle doháním k šílenství. Nechám Teddymu otevřeno a prosvištím předsíní, kterou táta překřtil na „Milliinu síň slávy“. Vymalováno je tam pokaždé jinou barvou podle toho, v jakém je teta zrovna rozpoložení, ale zbytek zůstává neměnný: všude, kam se podíváš, fotky mojí malíčkosti od raného dětství až do současnosti, od baculatého miminka Millie přes frajeřící batole Millie až po nácíletou Millie vymetající jeviště, s asi tak dvě desetiny vteřiny trvající přestávkou v pubertě, kdy jsem se styděla.

Zrovna teď jsou stěny půvabně tyrkysové, nijak to ale neumenšuje to nutkání na zvracení, které při pohledu na ně dostávám. Ne že bych nebyla vděčná, jak nadšeně táta přijímá ty moje šaškárny. Jenom jsem prostě odhodlaná každý půlrok totálně změnit image a není většího nepřítele než mých minulých já, která mi všechna připomínají, o kolik podružnější jsem dřív bývala.

„Tati tati tati tati,“ zavolám.

Jiný rodič by slyšel, s jakou vervou jsem rozrazila dveře, přiřítíl by se do předsíně a okamžitě by došel k závěru, že hoří, ale táta jenom zvedne oči od noťasu a jako obvykle se pousměje.

„Jaký byl poslední den ve škole?“ zeptá se a upraví si brýle, které jako by mu neustále sklouzávaly z nosu.

Dalo by se čekat, že když mám nejmladšího tátu ze všech mých vrstevníků, bude Cooper Price aspoň ždíbíček cool, ale zřejmě je to něco, co jsem zdělila po své záhadné matince.

Ve svých sedmatřiceti se tátovi jaksi daří zosobňovat prototyp tátovtví, a to včetně mikin se zipem u krku, khaki kalhot, technického zaměstnání, které mně a Heather už tisíckrát vysvětloval, ale stejně pořád ani jedna nechápeme, co přesně teda dělá, a publikace o golfu, která z nějakého důvodu trůní v naší koupelně, přestože jsem ho ani jedinkrát neviděla hrát.

„Byl úplně poslední!“ zajásám. „Koukej.“

Táta zamžourá na mobil, který jsem mu strčila před obličej. „Co to je?“ nechápe. „Dostalas roli ve školní hře?“

„Ne, líp.“ Podám mu telefon, vyskočím na opěrku gauče a netrpělivě podupávám. „Čti, čti, čti.“

Zhruba tehdy se dovnitř přišourá Teddy, vlasy zplihlé a rozčuchané, na hubené, vytáhlé postavě visí příliš velké kalhoty. Do školy musí nosit uniformu, tak si to přes léto na protest kompenzuje tím, že se z něj na plný úvazek stane hasroš.

„Co přesně?“ zopakuje a jeho ochraptělý hlas svědčí o tom, že jsme nejspíš první myslící bytosti mimo tu jeho keškovací appku, k níž je neustále přilepený, se kterými dneska promluvil.

Popadnu ho za ramena a zalomcuju s ním, aby se probral. „Madisonova. Přípravka.“

Teddy vykulí oči. „Aha,“ vydechne. Jasně že je mu z pusy cítit burákové máslo, čokoláda a kafe.

O vteřinu později ho napodobí táta: „Aha.“

Nepatrně lepší než Oliverovo „chm“, ale pořád to nestačí.

„Takže?“ pobídnu ho a pustím Teddyho tak rychle, že se, přestože je o rovných dvacet centáků vyšší než já, svalí na gauč.

„Mills...“ začne táta.

Dveře tetina pokoje se s vrznutím otevrou. Nejdřív se vynoří Heatherin rozčuchaný drdol, pak i ona sama. Překvapeně mrká, co je to za pozdvižení. „Co to tady tropíte?“ zeptá se. Přestože je venku tak bambilion stupňů, rukama objímá hrnek čaje, ze kterého se ještě kouří. Abych jí nekřivdila,

pracuje dlouho do noci, takže touhle dobou má vlastně čas snídaně.

„Dostala jsem se na Madisonku!“ zapištím.

Obočí jí vylétne až někam pod ofinu. „No neke!“

„Nekecám!“

„Tys o tom věděla?“ otočí se na ni táta.

„Netušila jsem, že se přihlásila, prostě jenom vím, co je to za školu,“ řekne Heather a doštrachá se k nám v rozdrbaných starých huňatých pantoflích, které s tátou oba máme taky. „Ta v Los Angeles, vid?“

„Jojo. Jenom muzikály, celou dobu. V osnovách je zpěv, je tam hraní a je tam *tanec*...“

Na poslední slovo dám neochotně důraz, protože přes všechny snahy nejsem tak docela zběhlá v kompletním trojboji. Sice mám hlasivky, které zvládnou držet krok s Megan Hiltyovou, a moje herecké schopnosti dokážou rozplakat docela cizí lidi, ale nohám by se ještě něco málo tréninku šiklo.

„Ale to je na druhý straně země,“ namítne táta. „A je to – v podstatě vysoká. Takže by ses tam musela přestěhovat.“

„No jo. Ale to nic, jenom potřebuju svolení rodiče,“ vysvětlím a vytrhnu mu svůj mobil, abych mu na něm mohla ukázat školní webovky.

Jenže pak se na mě táta podívá s výrazem, jaký vídám jen zřídkka, ale hned ho poznám: znamená, že jsem vyletěla příliš blízko ke slunci.

„A ty mi to jako můj rodič dovolíš... že jo?“

Táta si prohrábne vlasy a sklopí oči k noťasu, jako by čekal, že mu na monitoru vyskočí něco, čím se z našeho rozhovoru vykroutí. Asi bych mu měla dát trochu času na rozmyšlenou, jenže to není moje nejsilnější stránka.

„Nejde jen o to, že mě vzali. Taky jsem dostala částečný stýpko,“ dodám. „Takže to ani není tak drahý.“

„Pořád je to dost peněz.“

„Tak si v práci vezmu víc směn,“ zašvitořím tónem, za jaký by se nemusela stydět žádná letuška. „Nebo si najdu něco na částečnej úvazek.“

„V Los Angeles?“

„Takže bych tam měla babičku s dědou,“ naléhám. Uznávám, že to není zrovna top strop argument (rok předtím, než jsem se narodila, pustili New York k vodě a pořídili si farmu v Oregonu), ale technicky vzato to *je* na stejném pobřeží jako L. A.

Ale táta zavrtí hlavou. „Ne že bych... Nebudeme...“

Vypadá, že neví kudy kam, asi jako bych ho strčila do prostřed řeky Hudson ve člunu bez pádla.

„Mluvili jsme přece o tom, že bys přes prázdniny mohla chodit na taneční kurz,“ předloží protinabídku.

Jako by se snažil směnit skleněnku za diamant. Doufala jsem, že by Heather mohla být na mé straně, ale když se na ni podívám, spatřím přesně ten zamračený výraz, který nasadí vždycky předtím, než se prohlásí za Švýcarsko.

„Musíš mě tam pustit,“ žadoním a snažím se udržet vyrovnaný hlas. „Prostě – taková příležitost by mi mohla úplně změnit život. Je to můj osud.“

Sice si uvědomuju, jak melodramaticky to zní, ale stejně ta slova nepolknu. Fakticky mi to připadá jako můj osud. Proč jinak bych posledních sedmnáct let tak ctižádostivě nacvičovala taneční pohyby, dlouho do noci sledovala ilegální nahrávky scén s Leou Salongovou a nepokrytě vzlykala u soundtracku k *Milý Evane Hansene*, když ne *proto*?

Nakonec táta mluví spíš do země než ke mně. Abych mu nekřivdila, ukázňování není jeho nejsilnější stránka. Ale abych nekřivdila *sobě*, podle mě si tahle situace žádné ukázňování nežadá.

„Vážně mě mrzí, žes to se mnou neprobrala předem,“ řekne. „Kdy ses vůbec přihlásila?“

Pár měsíců zpátky, mimořádně úskočně a se špetičkou lživých tvrzení, že se s někým budeme společně učit, k čemuž možná došlo, ale možná taky ne. Popravdě jsem nejspíš věděla, že se na to nebude tvářit, ještě dřív, než jsem se o to začala zajímat. Ale říkala jsem si, že kdyby to třeba byla hotová věc – kdyby viděl, že jsem vážně uspěla a vzali mě, přestože jsem měla šanci jedna ku bambilionu –, mohlo by ho to zviklat.

„Nechtěla jsem to zakřiknout,“ prohlásím místo toho.

Jenže to vypadá, že se mi to stejně podařilo. Protože jestli je osud vážně něco, co neustále číhá za rohem, já do toho svého zrovna vrazila jako při bouračce.

„Promiň, Mills,“ řekne táta. „Ale já říkám ne.“

Kapitola druhá

„Buď na mé straně,“ zakňourám a zabořím se do polštářů na Teddyho pohovce, kterých je tolik, až si připadám, jako by mě něco schramstlo. Přitáhnu si k sobě kolena a položím na ně Heatherin nožas. Odhodlaně upírám pohled na moře otevřených panelů.

„Já jsem na tvé straně,“ zamumlá Teddy s plnou pusou popcornu. „Přece můžu být na tvé straně a zároveň sedět na gauči.“

Strčím do něj ramenem a zadívám se na chatovací aplikaci, kterou má otevřenou na mobilu. „Jak se má tvoje holka?“

Teddy obrátí oči v sloup. „Je to moje parťáčka z GeoTeenu, ne moje *holka*.“

Přejdu skutečnost, že kdykoli slyším „GeoTeen“, představuji si je jako nezletilé superhrdiny z nevalně nakreslených osmdesátkových animáků. „Řekls jí o svém niterném strachu z holubů,“ připomenu mu.

„Jsou to okřídlený démoni.“

„A *taky* svoje prostřední jméno –“

„Proč jenom máma s tátou byli na prvním rande v kině na *Příběhu hraček*...“

„A dokonce i to, na který křížovatce bydlíš. To je v New Yorku něco jako rodný číslo, takže. Připadá mi, že má k tvojí holce minimálně blízko, i kdyby to třeba nebylo ofiko.“

Teddy se zašklebí tak příšerně, že to spíš než výraz připomíná gymnastickou sestavu. „Kdybysme se potkali osobně, nejspíš by se mnou nechtěla mít nic společného. Prostě jenom oba rádi hledáme náhodný zbytečnosti po Manhattanu a štveme dopraváky, když jim šmejdíme na pracovištích. To je těžko milostnej vztah.“

Tomu ani náhodou nevěřím, znám totiž Teddyho líp než sebe – a to už je co říct, když si vezmu, kolik hodin jsem trénovala na konkurzy před zrcadlem. Nejlepší kamarádi jsme od té doby, kdy mi bylo půl roku a jemu dva dny, když táta zaslechl z druhé strany chodby jeho pláč a málem se přerazil, jak se hnal seznámit s dalšími novopečenými rodiči. (Když chodíte na vysokou a někdo vám bez cavyků nechá na prahu kojence – což se mimochodem stalo tátovi –, může vás to podle všeho docela odříznout od lidí.) Jakmile jsme se s Teddym naučili chodit, prostě jsme vždycky strčili hlavu do bytu toho druhého, jako bychom bydleli v obou zároveň. Žádné pokrevní sourozence ani jeden nemáme, ale s Teddym jsme se považovali za bráchu se ségrou ještě dřív, než jsme věděli, co to znamená.

„Třeba by byl, kdybyste neměli tak anonymní a trapácky tajemný nicky.“ Zamžourám na první otevřený panel. „Mohla bych dělat kurýra.“

„Copak máš auto?“ zeptá se Teddy. „Anebo řidičák, když na to přijde?“ Zavřu panel. Už jich je jenom sedmadvacet.

„Ve školce hledají na léto někoho na výpomoc.“

„Těm prckům by za chvíli vycházely z pusy akorát muzikálový popěvky. Už takhle se jejich rodiče musejí popasovat se dvěma soundtrackama k *Ledovému království*, nenakládej jim ještě *Wicked*.“ Teddy odloží mobil a všimne si toho zmatku na monitoru Heatherina počítače. „Vážně si myslíš, že když si na brigádě přivyděláš na školný, tak si to Coop rozmyslí? Na mě působil dost neoblomně.“

„Zatím jo. Ale když dám dohromady to, co jsem si našetřila z práce v Milkshake Clubu, stýpko a teď i tuhle letní brigádu, určitě si budu moci dovolit první semestr. Kdyby mi to i tak zakázal, tak by to bylo, jako, nelegální.“

„Takhle rodičování podle mě nefunguje.“ Teddy se natáhne přese mě a klikne na další panel, kde stojí „Osobní asistent/ka pro pohodovýho řídu!“ Zamračeně se na něj otočím, ale vrazím do počítače a ze spodní části obrazovky vyskočí minimalizované okno.

„Jak to, že máš tolik nepřečtených zpráv?“ žasne Teddy.

„To není můj mail, tenhle je Heather,“ vysvětlím a chystám se ho zase shodit. Jenže přesně v tu chvíli přistane ve schránce nový e-mail a kapitálky v předmětu se mi vypálí do sítnice: OMG ASI JSEM NAŠLA STAREJ BLOG TVÝHO MLADŠÍHO BRÁCHY ZTOHO NEMŮŽU.

Psala to Heatherina bývalka Jade, která momentálně couchsurfuje po Evropě, a jak vidno stále strká nos do Priceovic záležitostí. V duchu si umíním, že se o tom musím při večeri pasivně-agresivně zmínit, a pak e-mail otevřu.

Lituju toho skoro okamžitě.

„On měl přezdívku *stredozemnan83?!*“ vyhrkne Teddy. „Takovej nerd nejsem ani já.“

„Tvoje nejpoužívanější aplikace si dovolujou nesouhlasit.“

„Otevři to,“ vybídne mě Teddy.

„Trpím,“ vzpírám se.

„Noták.“

„To je pořád, že nemám strkat nos do cizích záležitostí, a přitom opravdovej šťoural jsi tady ty.“

Ale když jsme si to teď vyjasnili, tak jasně že na ten odkaz kliknu, protože kdyby to po mně vesmír nechtěl, tak by mi přece nestrčil přímo pod nos něco takhle absurdního.

A světe, div se, otevře se hlavní stránka blogu, ze kterého

tak neomylně čiší dvacetileté já mého táty (miluje matiku, žere *Pána prstenů*, věčně vysedává u počítače), že mi přijde, jako by do místnosti vešel duch Coopera Price minulého a přistihl nás při činu. Design sestává z obrázků Kraje a v záhlaví je nápis ALL THESE WORDS MAKE NO SENSE, I FIND BLISS IN IGNORANCE.

„Oukej, to je docela depka?“

Teddy to natuká do mobilu. „To je od Linkinů.“

„Cooper byl emo matematickej génius!“ zalapám po dechu.

„Cooper měl mnoho podob,“ oduší Teddy a položí mi polovinu své vysoké postavy do klína, aby mohl pokračovat ve scrollování – jako ti labradoři, co se pořád považují za štěňátka, a přestože z nich vyrostl velký pes, nikdy jim to nedošlo.

Je to čím dál horší. Videá se sestříhanými scénami z *Pána prstenů*. Memovité cosi s kresleným králíčkem a nápisem „neposlouchám“. Ukňourané playlisty s názvy jako „podzimní jamy“. Je to jako pokus o Tumblr ještě předtím, než lidem došlo, jak mít vkus.

„Šmarjá, byl udělanej do nějaký Beth,“ řekne Teddy. „Ale taky se mu líbila tahle Fedotowská? Tak počkat, to jsou jako deníkový zápisky?“

„Neotvírej to,“ protestuju a chytnu ho za ruku.

„Pozdě.“

Zběžně přelétnu jakousi dlouhatánskou ódu na nějakou jeho kamarádku a pak se mě zmocní něco, co už opravdu začíná připomínat provinilost. „Tak fajn,“ prohlásím a vrátím se na hlavní stránku.

„Na rok 2003 je bolestnej pohled,“ zasténá Teddy.

Zarazím se. „Počkej, říkal jsi 2003?“

„Má tam datum. Skoro u všech je říjen.“

„Ehm...“

Rychle si to spočítám, ale Teddy je rychlejší. Vytřeští oči.

„Mohla by jedna z nich být tvoje máma?“

Vytrhnu mu počítač a zamračím se na obrazovku. Narodila jsem se v červenci. Myslet na to, jak přesně se stalo, že jsem se narodila v červenci, je sice hnus, ale blíž porozumění jsem se za celých svých šestnáct let nedostala.

„No ty vado.“

A právě takhle tehdy dvacetiletý Cooper Price bezvýhradně a absolutně přijde o soukromí. Scrolluju, dokud nenarazíme na zřejmě první říjnový příspěvek, otevřu ho a začnu číst nahlas.

„Ani nevím, proč to vůbec píšu, jakživa si to nikdo nepřechte“, bla bla bla,“ zamumlám si pro sebe a přeskočím několik odstavců existenciální znučenosti, abych se dostala k pikoškám.

„Vím, že je to děsně laciné, ale udělal jsem jí kazetu s písničkami a řeknu jí, co k ní cítím. Prostě mám pocit, že nastala pravá chvíle. Je to jedna z mých nejbližších kamarádek, ale připadá mi, že už nějakou dobu jsme něco víc,“ čtu.

„Jen tak mimochodem, jestli se do mě někdy zamiluješ, snažně tě prosím, nevyjadřuj to vlastnoručně nahranou kasetou,“ zahuhlá Teddy s plnou pusou popcornu. „Těch broadwayských nesmyslů už jsi mi vnutila dost.“

„Beru na vědomí,“ hlesnu, přestože mi srdce tak buší, až mám pocit, že tluče i do gauče a prken na podlaze. Vráťím se zpátky a o pár dní později je tu příspěvek se „songy pro beth“ a v něm odkaz na nějakou schránku, kam se daly nahrát soubory a která už dávno nefunguje. Playlist je plný romantických písniček: „Yellow“ od Coldplay, „I Don't Wanna Miss a Thing“ od Aerosmith (konkrétně ze soundtracku k *Armageddonu*) a pochopitelně „Many Meetings“ ze soundtracku k *Pánovi prstenů*. Pod tím je úplně dole připsáno: „Taaakže... líbilo se jí to.“

Spadne mi brada. „Panebože.“ Když pomínu možnou interpretaci onoho „taaakže“, která mě nejspíš trvale pozname-

nala, dost možná úplně poprvé v životě čtu něco o ženě, se kterou sdílím polovinu DNA. „Božemůj. To je moje máma.“

„Ne tak rychle,“ mírní mě Teddy, vrátí se zpátky a vyjede o něco výš. „Dvacátýho pátýho října vypadá na smutnej den.“

A opravdu, jenom prázdný příspěvek a pod ním drobným fontem „současná nálada: melancholie“. Teddy jede dál, vynechá několik ukňouraných úryvků z písniček, až narazí na další příspěvek z 28. října s titulkem „!!“.

Oba ho bleskově prolítneme, jsme tak sehraní, že na všechno reagujeme unisono:

Včera jsme se s Fedotowskou děsně opili. Vůbec nevím, jak k tomu došlo, ale stalo se. Já byl rozhozený kvůli Beth, ona byla rozhozená kvůli Rogerovi a v jednu chvíli jsme prostě... ehm. Jako jo, ona tvrdí, že z toho nechce „vyvozovat důsledky“. Ale mně to nepřijde jako něco, co by se dalo jen tak přejít bez důsledků. Minimálně bychom si o nich měli promluvit.

Po dočtení nespouštím oči z obrazovky, dokud na sobě neucítím Teddyho pohled.

„Vyzovovat důsledky,“ zopakuju. „No... Ty ‚důsledky‘ bych klidně mohla být já.“

„Jo, asi jo,“ souhlasí Teddy.

Je teď o něco míň rozjařený, v místnosti se vznáší stín zá-
dumčivosti. Jako bychom našli nový nablýskaný sporták a šlápli jsme na plyn dřív, než jsme si zjistili, kudy to jedeme. Když se zase vracím na hlavní stránku, připadám si trochu blbě. Z téhle doby už tam zbývá jenom jeden příspěvek, z prvního listopadu, a jmenuje se „co to se mnou do prdele je“.

Už jsem v tom až po uši, teď už si to nemůžu nepřecíst. I tak ale ještě vteřinku vyčkávám, a než se článek načte, zhluboka se nadechnu.

Děsná kocovina. Děsný zmatek. Farrah se na Halloweena vrátila z nějakého konkurzu a vytáhla nás na kalbu a já se vzbudil na podlaze vedle ní. Ne v posteli. NA PODLAZE. Musím se vzpamatovat, do háje. Dřív nebo později narazím na Beth a jejího „ex“ přítele, a až k tomu dojde, nechci vypadat jako totální de-ment. Takže se odhlašuju. Budu se učit. Už žádné rozptylování. Už žádná sebelítost. A rozhodně je konec s citronovou vodkou.

Následuje několik okamžiků ticha a pak se mi Teddy zvedne z klína a něco natuká do telefonu. Já zírám na obrazovku, jako bych do ní spadla a netušila, jak se dostanu zpátky ven. Ani nevím, jestli jsem tohle vůbec chtěla vědět. Mým očím to rozhodně určené nebylo. Ale jako bych přišla o možnost volby ještě dřív, než jsem si uvědomila, že tu ta možnost je.

„Hele,“ vytrhne mě Teddy ze zamyšlení. „Jestli tě to zajímá... asi jsem je našel.“

Mrknutím se vyprostím ze zajetí obrazovky a otočím se k němu. „Cože?“

Na mobilu má otevřený Facebook. „Tvůj táta je má v přátelích. Nebo teda minimálně se tak jmenujou jeho spolužačky z jeho ročníku na NYU.“

V uších mi hučí krev. „Jak jsi to...“

„Lidskej geocaching,“ odtuší Teddy.

„Ne. Ne, tohle je očividně *Mamma Mia*,“ dojde mi a okamžitě si sednu rovně jako pravítko.

Normálně je Teddy z mých narážek na muzikály otrávený (zvlášť z těch, co nějak souvisejí s Abbou, protože tu jeho máma tak miluje, že má jejich kompletní diskografii na vinylech), ale tentokrát mě bez mrknutí oka doplní: „Ne, je to *Millie Mia*. Koukej –“

„Ne,“ odstrčím mu ruku s mobilem tak rychle, až nás to oba překvapí. Dívám se na něj, jako by měl každou chvíli

vzplanout. „To... to bych neměla. Totiž – připadá mi to tak nějak... nepatřičný.“

Teddy na okamžik zaváhá a pak telefon položí. „Víš to jistě?“

Ne. Než si budu jistá, bude to chtít minimálně tři hodiny melodramatického prozpěvování u mě v pokoji a něco z Teddyho zásobárny dobrot, a i to je na pováženou.

Jde o to, že bych to s někým potřebovala probrat, ale nemám s kým. Táta se tomu tématu vždycky vyhýbal, jako by na něj měl alergii, a teta tvrdí, že jí táta máminu totožnost vlastně nikdy neprozradil. Nějak jsem se to naučila brát jako hotovou věc a nikdy jsem o tom moc nemluvila. Dokonce ani s Teddym ne. I když pominu všechno to tajnůstkářství, jakákoli myšlenka na mámu mi zanechávala v puse pachutí, ani jsem ji nemusela vyslovovat nahlas.

„Jo. Vím.“ Zavřu všechny panely v tomhle okně a otevřu si na obrazovce svoji brigádovou horu. A pak úplně bez rozmyslu dodám: „Nechtěla mě. Jenom bych plýtvala svým i jejím časem.“

Ne že by mě to napadlo poprvé. Mám tu myšlenku důkladně ohmatanou. Rozebrala jsem ji do všech důsledků. Jenže když se Teddy odtáhne a zavře Facebook, tahle myšlenka udělá něco, co se mi ještě nestalo – natáhne se po mně a zacloumá se mnou a já si najednou nejsem jistá, jak se od ní mám oprostit.

Kapitola třetí

Když nebudu počítat prošmejdný blog, tak vím o mámě přesně tři věci. Zaprvé že se s tátou poznali na vysoké škole. Vlastně si ani nepamatuju, že by mi tohle někdo říkal, a stejně tak si nevzpomínám, že by mi někdo vysvětlil, jak to s mámou bylo – prostě jsem to věděla od malička. Zadruhé že o mně tátovi neřekla, dokud jsem nebyla dočista a úplně na světě, a to mě pak přivezla k nám do bytu v kočárku a nechala mě tam jenom s mou vrozenou miminkovskou roztomilostí a veelmi překvapeným jednadvacetiletým Cooperem Pricem, ať se o mě postará. (Tak to aspoň podává táta.)

Zatřetí vím tohle: má něco společného s divadlem.

Ne, beru zpátky. Ještě začtvrté, i když to trochu souvisí. V sedmé třídě mě mega podrazila.

Protože se stalo tohle: táta (jako vždycky to myslel až směšně dobře, drahoušek) mě na druhém stupni natočil, jak ve školním představení hraju Jo z dětské verze muzikálu *Malé ženy*. Tehdy jsem vůbec poprvé dostala hlavní roli a zahrnuli mě jak chválou, tak mléčným koktejlem, který byl větší než moje hlava, takže můžu poměrně jistě říct, že jsem byla opilá pozorností – natolik, že když jsem měla jít spát, sedla jsem si ke dveřím do pokoje, čistě pro případ, že by o mně táta s tetou říkali další hezké věci.

A taky že jo. Jako správná marnivá hvězdička (což jsem do-
ted) jsem se tetelila blahem, když tu se táta na chvíli odmlčel
a pak řekl Heather něco jako: „Asi to má v krvi“. Heather
jakožto správná loajální starší ségra namítla: „Vždyť zpíváš
úplně falešně.“ No a táta na to: „Ne, její máma...“

Neviděla jsem ho, ale když se mu hlas vytratil do ztracena,
úplně jsem měla před očima, jak neurčitě mávnul rukou. To
už jsem měla ucho tak nalepené na dveře, divže jsem nevy-
padla ven.

„Prostě jen řekněme, že se tohle divadlovaní dalo čekat,“
řekl konečně a povzdechl si způsobem, z něžž bylo patrné, že
mu to všechno jenom ujelo.

Stalo se vám někdy, že vás tak zaujalo nějaké cingrlátko,
až jste si kvůli němu nevšimli, že se na vás řítí lavina a kaž-
dou chvíli vás zavalí? Protože přesně to se stalo mně, myšleno
obrazně i emocionálně. Tolik jsem se soustředila na tu dra-
hocennou nablýskanou informaci, že jsem dočista vytěsnila
následující část rozhovoru, a sice že táta to video hodlá nahrát
na YouTube. Kdybych to nějak smysluplně zaregistrovala, za-
kázala bych mu to – už ve dvanácti jsem měla přesně naplá-
nováno, jak bude vypadat můj budoucí obraz na sociálních
sítích, a rozhodně nezahrnoval video, ve kterém mám rovnát-
ka, sportovní podprdu a pěju zplna svého maličkého hrdla –,
jenže malou Millie dočista rozptýlila ta poznámka o mémě,
takže tomu nijak nezabránila.

V 99,99 procentech případů by to tímhle haslo. Video by
mělo dvanáct zhlédnutí (jedno od prarodičů a jedenáct od
táty) a pak by zmizelo v obskurním propadlišti internetu,
jak už to s výstupy předčasně vyspělých předpubertálních
herců na YouTube chodí. Jenomže protože jsem dostala do
vínku pořádnou dávku bizáru, někdo ho nasdílel na Reddit
a pak v nějaké soukromé facebookové skupině, která sdružu-

je studenty divadelních věd, a pak ho tweetla Sutton Fosterová, která Jo Marchovou hrála v původním představení na Broadwayi. Na poměry dětí z dramátek se dalo považovat za virální.

A od té doby mě pronásleduje.

Už předtím jsem měla na konkurzech ve městě celkem slušný úspěch. Dostávala jsem dětské role v uznávaných divadlech mimo Broadway, například jsem hrála malou June v muzikálu *Gypsy* nebo jednoho ze ztracených chlapců z *Petra Pana*. A začínali se mi ozývat z představení na Broadwayi a agenti o mě jevíli zájem. Jenže „malá Jo“ na mě vrhla stín, který jsem nedokázala setřást. Ještě týdnů poté ve mně na všech konkurzech poznávali „malou Jo“. Rozplývali se nade mnou, skládali mi poklony a cuchali mi vlasy, jenže povýšenecké chování dospělých jsem dokázala vyčmuchtat jako cvičený policejní pes. Když jsem se na to video podívala, pochopila jsem to: byla jsem statečná, byla jsem rozkošná, ale zároveň jsem nestála za nic. Ve dvanácti by se nikdo neměl pokoušet zapět výšky ve skladbě „Astonishing“, a bylo to znát. Silný začátek nijak nevyvážil ten konec, který byl na poslech tak nesnesitelný, až jsem se divila, že si táta místo nahrávání radši nezacpal uši.

Jako by to nebylo dost trapné samo o sobě, o několik týdnů později mi došlo něco ještě nepříjemnějšího – že jestli se máma vážně pohybuje v divadelních kruzích, dost možná to taky viděla. Což by znamenalo, že mě zná jenom jako někoho, z koho si na internetu nemilosrdně utahují.

Do roka jsem si vlasy přebarvila na tmavší odstín kaštanové a započala první z mých rutinních proměn. Uznávám, že ta první byla dost neuvážená – půlroční gotické období, které znenadání vystřídalo půlroční hippie období a následovalo ležerní sportovní oblečení, padesátkové retro a období, kdy jsem byla nefalšovaná VSCO girl, které přešlo v devadesátko-

vý grunge, s nímž se chystám skoncovat, hned jak vymyslím, co dál. Podle mého jsem ve všech stylech vypadala obstojně, třebaže jsem myslela spíš na to, aby ve mně absolutně nikdo nepoznal „malou Jo“.

Od té doby jsem ušla dlouhou cestu. Trénovala jsem tak moc, že se mi u nás na škole hlasem nikdo nevyrovná. Každický večer jsem si před zrcadlem nacvičovala monology a sledovala na YouTube videa velikánů. Vystála jsem si všechny fronty na lístky na poslední chvíli, abych viděla nejen hvězdy Broadwaye, ale i všechny jejich náhradníky, abych nasála i ty nejnepatrnější pohyby a hnutí obličejů a hlasové vychytávky a našla si ty, které budou fungovat mně. Kdykoli táta něco natáčel a hrozilo, že by to snad mohl neuváženě nahrát na internet, nepolevovala jsem v obezřetnosti a celou dobu jsem se snažila hodit tu poznámku o mamce za hlavu spolu se vším ostatním.

Ale hlavně jsem se od té doby vyhýbala konkurzům do hlavních divadel ve městě. Muselo uběhnout dost času, aby se ta vzpomínka na moje staré já všem vykouřila z hlavy. Až se vrhnu zpátky do ringu, budu totálně znovuzrozená a slova „malá Jo“ už si nikdo netroufne vyslovit na míle daleko.

Už tam skoro jsem. Už potřebuju jenom tu přípravku, aby mě dostala do formy, a moje nemožně dlouhá mise bude konečně u konce.

Což mě přivádí k další části řečené mise: dostat Heather na svou stranu.

„Mátovou s kousky čokolády, nebo sušenkové těsto?“ zeptá se Heather a zvedne kopečkovač na zmrzlinu.

„Obě.“

Povytáhne obočí. „Odvážná kombinace, ale máš můj respekt.“

Normálně zmrzlinu nenabírá Heather ani ji neláduje do

jednoho z nekonečné řady mixérů v Milkshake Clubu – jako majitelka tohoto hudebního klubu pro malé i velké, příhodně umístěného v přízemí našeho bytového domu, nemusí. Ale dnešek představuje výjimku, protože se zároveň loučíme s tátou, který odjíždí na každoroční čtrnáctidenní pracovní cestu do firemní centrály v Chicagu. Je na houby, když tu není, ale taky ho zbylých padesát týdnů v roce nechávají pracovat z domova, takže si nejspíš nemáme nač stěžovat. Tím spíš, že se vrací den před mými narozeninami, takže nám zbyde spousta času na slavení (neboli: donutím jeho i Heather zhlédnout filmový muzikál dle mého výběru).

Heather se vydá připravit onu sušenkovito-mátovo-čokoládovou obludnost a pro mě jeden jahodovo-čokoládový šejk pro sebe. Vanilkový s kousky měkkého karamelu pro tátu zatím nechystá, tudíž mám nejspíš chvíli, abych ji zpracovala.

„Takže ty už jsi o tý přípravce slyšela?“ zeptám se jí.

Ten úšklebek se jí ve tváři usadí, ještě než se mi podívá do očí – zřejmě jsem zhruba tak nenápadná jako zvuková zkouška metalové kapely, která tu má dneska večer hrát.

„Vím, že existuje, to jo,“ odpoví. „Pročpak se ptáš?“

Měla jsem s tím počkat, až budu mít v puse zmrzku. „Jenom prostě... nemyslíš, že by to byla dobrá příležitost?“

Pokrčí rameny. „Asi jo, hehe. Ale to je i, však víš, normálně dodělat střední.“

„Heatheer,“ zaskučím.

Navrší na naše koktejly obvyklou obrovitánskou horu šlehačky, svůj posype kousky snickersek a můj nasekanou čokoládou s mentolovou náplní. Pak ke mně posune moji sklenici, obejde barový pult a posadí se vedle mě na jednu ze zářivě růžových třpytivých stoliček ladících se zbytkem klubu, který v zásadě vypadá, jako by se o výzdobu interiéru postaraly Barbie a Powerpuff Girls a nechaly se unést při rozhazování konfet.

„Co tě tam vlastně tak táhne?“ zeptá se. „To mi chceš říct, že bys vážně radši žila na západním pobřeží?“

Nakrčím nos. „O místo tady vůbec nejde, jde o tu školu.“

„No, jestli chceš tátu vážně dostat na svoji stranu, zkus se vcítit do jeho kůže. Proč by tak mohl nesouhlasit.“

Upřu na ni přimhouřené oči. Než se kvůli podnikání vykašlala na studium psychologie, stihla splnit tak polovinu předmětů, ale rozhodně se z toho snaží vyždímat, co se dá.

„Protože mi chce zničit celý dospělácký život?“

Heather ze sebe vydá zvuk, který upřímně řečeno dost děsivě přesně imituje takové to zabzučení, co se ozve, když v televizní soutěži odpovíte špatně. „Zkus to znova.“

Povzdechnu si do sklenice. „Tenhle obor je strašně výběrový. Fakt, fakt hodně jsem dřela, abych se tam dostala,“ řeknu jí. „A nejen že mě přijali. Ještě mi dali peníze. Opravdu mě chtějí.“

Moje vlastní slova na mě zapůsobí způsobem, jaký jsem nezažila. Vzpomenu si, co jsem dneska řekla Teddymu o mámě. Ale tohle s tím vůbec nesouvisí, tady jde jenom o moji budoucnost. Přesně o to, na co jsem se z celého srdce upínala od chvíle, kdy jsem poprvé otevřela pusy a zazpívala.

„Ale jestli tam půjdeš na přípravku, tak tam budeš muset zůstat další čtyři roky, ne?“ namítne Heather tím svým rozvážným, rozumným způsobem, který stejnou měrou miluju a nesnáším. „Navíc ses chtěla zkusit přihlásit na spoustu dalších škol. Na NYU. Na Bostonskou. Carnegie Mellon...“

„To jsou všechno skvělé alternativy, ale tady – *tady* mě dostanou do formy ještě rychleji. Zase bych mohla začít chodit na konkurzy a vysoká už by pak ani nemusela být problém. Bylo by mi osmnáct, takže bych mohla normálně pracovat a byla bych skvěle nastartovaná.“

„Možná co se týče vloh. Ale co lidsky?“

„*Lidsky?*“

„A vůbec, kdo říká, že by ti stejně rychle nepomohlo pár tanečních lekcí?“

Zamračím se na ni. „Ne, ne, ne. Snažím se tě dostat na svou stranu,“ zdůrazním. „A ne že se *ty* budeš snažit dostat *mě* na tátovu stranu.“

„Prostě jsem jenom objektivní!“ Zamyšleně si hluboce zadržá koktejlu. „Ale chápu, jak to myslíš. Jestli jsi chtěla pomoci rozpitvat jeho argumenty, já jsem s ním vlastně ještě nemluvila, takže opravdu nevím.“

Tohle nemá obdoby. Prakticky od začátku mě vychovával jak táta, tak teta. Když se moji prarodiče zdechli a ani jeden z jejich potomků se k nim nepřidal, Heather měla na tatku dohlédnout, takže když se z něj nechtěně stal táta, Heather měla tím pádem tak trochu na starost i mě.

„Zato ale vím, že bysme si možná všichni měli dopřát nějaký ten oddechový čas. Nemusíš jim odpovídat hned, že ne?“ ujišťuje se Heather. „Třeba bysme mohli prostě... trochu vychladnout. Vymyslet seznam logických důvodů, proč tě tam pustit. Vystříhnout nějakou prezentaci nebo tak něco.“

Mezi řádky mi touhle radou říká, že by se ráda vyhnula všeobecně nejneoblíbenějšímu druhu rozmilíjenosti: totiž když začnu být kapku vytočená. A když říkám „všeobecně“, zahrnuju do toho i sebe. Taky to nemám ráda. Jenže snažit se to ovládat je jako ječet na oceán, ať přestane dělat vlny ve tvaru, jaký se vám nelíbí. Občas mám pocit, že když se mám ovládnout, jsem úplně stejně bezmocná jako všichni ostatní.

Zachmuřeně se skloním ke sklenici a napiju se koktejlu. Nechci se téhle myšlenky podvolit, protože se prostě málokdy řídím logikou. Vždycky jsem poslouchala spíš srdce a mozek nás pak musel dohnat. Jasně, je to trošku chaos, ale taková už